

Arrest

nr. 119 721 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N. Q. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U werd geboren in 1371 (maart 1992-maart1993) in het dorp Dander in het district Qarghayee in de provincie Laghman. Toen u 5 à 6 maanden oud was bent u met uw ouders naar Iran gegaan. U bent nooit teruggekeerd naar Afghanistan. U woonde eerst in de stad Isa, later bent u verhuisd naar de stad Moshan/Moshar. U ging 9 jaar naar school. U verkocht kleren op de bazaar van Moshar. Uw oudere broer had daar een winkel. Uw vader, B. G. Q. (...), is 6-7 jaar geleden overleden. Uw moeder, R. G. (...), woont nog steeds in Iran. U heeft nog 4 broers en een zus in Iran.

Toen uw vader zijn vader 7 jaar geleden ziek werd is hij teruggekeerd naar Afghanistan. Toen uw vader terug was in Afghanistan is zijn vader overleden. Er ontstond een conflict met zijn broers over de verdeling van de grond. Reeds voor zijn vertrek uit Afghanistan had uw vader problemen met zijn broers. Uw vader zijn broers wilden uw vader geen stuk grond geven. Uw vader ging naar de malik van

het dorp, Malim Yousuf, de man van zijn zus, en vroeg om een jirga. Er werd een jirga samen geroepen. Er werd beslist in het voordeel van uw vader. Zijn broers wilden deze beslissing echter niet volgen. Uw vader ging met de malik naar hun huis. Daar ontstond er een gevecht en is uw vader omgekomen. Uw tante waarschuwde u over wat er was gebeurd. Ze zei u dat u niet meer naar Afghanistan mocht terugkeren. U bent uit Iran vertrokken omdat u betrokken was bij een motorongeval. U zat samen met een vriend op de motorfiets van uw broer. Jullie kregen een accident waarbij uw vriend omkwam. U werd hiervan beschuldigd. Ook de algemene situatie voor Afghanen in Iran werd ondragelijk. U besloot dat de situatie in Iran niet meer draagbaar was en bent vertrokken. Op 12 september 2012 kwam u aan in België en op 17 september 2012 heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de "taskara" (Afghaans identiteitsdocument) van uw vader, 3 verblijfskaarten van u uit Iran, de verblijfskaart uit Iran van uw vader, de verblijfskaart uit Iran van uw moeder en een bundel schooldocumenten voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaring wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art 48/4 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet erkend wordt als vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat de redenen die u aanhaalt om aan te tonen dat een terugkeer naar Afghanistan vanuit Iran geen optie is, niet meer actueel zijn en niet zwaarwichtig genoeg om te aanvaarden dat u zich omwille van een gegronde vrees ten opzichte van Afghanistan niet kan of wil onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten stellen.

U bent Iran voornamelijk ontvlucht omwille van de slechte behandeling die Afghaanse vluchtelingen ondervinden in Iran (zie vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken). Dit op zich is geen reden om iemand te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie of het statuut van subsidiair bescherming te geven zoals bepaald in art 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. De vrees van een asielzoeker dient immers beoordeeld te worden ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen vervolging vreest omwille van uw politieke overtuiging, uw ras, uw religie, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep. Er is immers geen verband tussen de vervolging die u beweert te vrezen en een Vluchtelingenconventiegrond.

Wat uw probleem met betrekking tot de broers van uw vader betreft dient er vooreerst opgemerkt te worden dat dit een familiaal conflict is dat geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Het betreft een probleem dat ontstaan is tussen uw vader en zijn broers naar aanleiding van een erfenis. Uw vader had van zijn vader een stuk grond gekregen, net zoals zijn broers, dat nadien opgeëist werd door zijn broers. Er werd een jirga (bijeenkomst) belegd om een oplossing te vinden maar deze wilden zijn broers niet aanvaarden. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uw oom naar aanleiding van dit conflict zijn broer, uw vader heeft gedood. Verdere ontwikkelingen situeren zich bijgevolg enkel op het gemeenrechtelijke domein en kunnen de feiten niet binnen de sfeer van de Vluchtelingenconventie brengen. U haalt zelf aan dat het een persoonlijk conflict is (gehoorverslag CGVS, p. 16). Bovendien is opmerkelijk dat u bij uw vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft verklaard dat uw vader vermoord werd door zijn neef van moederszijde. U hiermee geconfronteerd antwoordt u dat u dit niet heeft gezegd. U zou nooit over uw tante of neven gesproken hebben (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16). Deze verklaring kan niet overtuigen. Daarnaast weet u ook niet waarom het conflict is geëscaleerd (gehoorverslag CGVS, p. 15). Uw vader zou met de malik van het dorp zijn gaan praten zijn en plots heeft uw oom Wazir (de broer van uw vader) uw vader neergeschoten (CGVS, p.12). Het is eveneens opmerkelijk dat u niet weet in welk jaar uw vader is gedood, of zelfs niet in welke maand. U weet alleen dat het zomer was (gehoorverslag CGVS, p. 20). Het is opmerkelijk dat u dergelijk aangrijpende gebeurtenis, het verlies van een dierbaar persoon, niet kan dateren zelfs als was u op het moment van de feiten nog jong (gehoorverslag CGVS, p. 20). Deze vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

U heeft daarnaast geen redenen aangehaald die aantonen dat u nog een reëel risico op ernstige schade loopt. Zo maakt u het niet aannemelijk dat de broers van uw vader u nu nog steeds zouden willen treffen. Het is eerder onwaarschijnlijk dat ze zouden blijven doden, uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat doorgaans niet aanvaard wordt iemand preventief te doden of om

alle mannelijke familieleden te vermoorden (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het feit dat de broer van uw vader uw vader heeft vermoord doet vermoeden dat u hen niet hoeft te vrezen. U heeft in de jaren die volgende op de dood van uw vader (6 à 7) jaar niks vernomen van de broers van uw vader. U heeft ze nog nooit gezien, heeft ze nooit ontmoet (gehoorverslag CGVS, p. 16) en ze zijn u nooit komen (be)zoeken in Iran (gehoorverslag CGVS, p. 13). Ze hebben u ook nooit gecontacteerd (gehoorverslag CGVS, p. 13). De eerste dagen na de dood van uw vader zouden ze uw moeder telefonisch bedreigd hebben maar daarna nooit meer (gehoorverslag CGVS, p. 13). Mochten ze u daadwerkelijk iets willen aandoen hadden ze hun acties wel verdergezet. Ze hadden immers de nodige informatie om jullie op te sporen in Iran, zeker gezien het feit dat uw tante, de zus van uw vader, nog contact had met jullie (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dat ze al die jaren geen enkele actie ondernomen hebben toont aan dat ze u niet willen treffen. Daarnaast liep er op het moment dat u vertrok uit Iran nog een onderzoek gevoerd door de politie naar de gebeurtenissen, ingesteld door uw tante (gehoorverslag CGVS, p. 15), u heeft de afloop van dit onderzoek niet afgewacht om Iran voor België te verlaten. Daarenboven is het opmerkelijk dat u eerst beweerde dat er geen onderzoek is gevoerd door de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 12) en dan plots beweerd dat de politie een onderzoek gedaan heeft (gehoorverslag CGVS, p. 15). Dit gegeven ondermijnt wederom uw geloofwaardigheid. Daarnaast berust het feit dat ze u willen treffen op een vermoeden. U denkt dat er problemen voor u zouden zijn in Afghanistan omdat jullie Afghanen dit nu eenmaal zo oplossen. Dit is een veralgemening van de feiten en niets wijst erop dat dit voor u het geval zou zijn.

Tenslotte dient ook nog opgemerkt te worden dat uit uw relaas niet blijkt dat er ooit dreigingen ten aanzien van uw persoon zouden geweest zijn van de zijde van de broers van uw vader. Alvorens naar België te komen heeft u er zich bovendien niet van vergewist of er op het moment van uw vertrek uit Iran nog steeds zwaarwichtige redenen zouden zijn die een terugkeer naar Afghanistan verhinderen. Nochtans lijkt het gemakkelijker om de bescherming in te roepen van het land waar u de nationaliteit van bezit

Op basis van uw verklaringen heeft u dus niet aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben ten opzichte van het land van uw nationaliteit, met name Afghanistan. Het volstaat niet dat u zelf denkt dat u in Afghanistan gevaar zou kunnen lopen, er moet een reëel risico kunnen vastgesteld worden. Als er geen objectieve gegevens zijn om uw gegronde vrees ten opzichte van Afghanistan te ondersteunen kan er geen sprake zijn van internationale bescherming (James C. Hathaway, *the law of Refugee Status*, Butterworths, Canada, 1991, preface, vi.).

U brengt concreet geen gegeven naar voor waaruit zou kunnen blijken dat u problemen in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de zin van de bepalingen omtrent subsidiaire bescherming zoals bepaald in art 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet zou ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan. U heeft enkel een vermoeden dat ze u nog zouden willen treffen, hetgeen pure speculatie is. U kunt op dit moment geen actuele vrees meer putten uit het familiale conflict dat plaatsvond zeven jaar geleden.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. De "taskara" van uw vader toont zijn identiteit en afkomst aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. De verblijfsdocumenten die u voorlegt tonen aan dat u in Iran heeft verbleven, ook hieraan wordt er niet getwijfeld door het CGVS. De schooldocumenten die u neerlegt tonen aan dat nu naar school bent geweest maar tonen geenszins uw problemen aan.

Wat uw problemen in Iran betreft dient u de bescherming in te roepen van Afghanistan, het land waarvan u de nationaliteit bezit. Er kan maar sprake zijn van internationale bescherming als aangetoond wordt dat u geen beroep kunt doen op betekenisvolle nationale bescherming. De redenen die u aanhaalt om aan te tonen dat een terugkeer naar Afghanistan vanuit Iran geen optie is, zijn – zoals eerder uiteengezet – niet zwaarwichtig genoeg om te aanvaarden dat u zich omwille van een gegronde vrees ten opzichte van Afghanistan niet kan of wil onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten stellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in úw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit

het district Qarghayee in de provincie Laghman, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. Bovendien kunt u door u in Kaboel te vestigen eventuele familiale problemen vermijden.

U bent een gezonde jonge man. U spreekt Dari (gehoorverslag CGVS, p. 7) en heeft Engelse les gevolgd (gehoorverslag CGVS, p. 4 en documenten neergelegd door u). U heeft enige jaren onderwijs genoten (gehoorverslag CGVS, p. 4, 6). U werkte in de winkel die geleid werd door uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 7), waaruit een zeker ondernemingszin kan worden afgeleid. Bovendien blijkt dat Afghanen die terugkeren uit Iran over het algemeen minder aanpassingsproblemen hebben bij terugkeer naar Afghanistan (zie informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder

gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hervormen en te vernietigen en hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker voert daartoe in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". Hij is het niet eens met het oordeel in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen dat een terugkeer van Iran naar Afghanistan geen optie is, niet meer actueel en voldoende zwaarwichtig zouden zijn om te aanvaarden dat verzoeker zich omwille van een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan niet kan of wil onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten stellen.

Verzoeker stelt dat hij ten opzichte van Afghanistan wel degelijk onder een van de vervolgingsgronden van de vluchtelingenconventie valt, aangezien hij zijn ooms vreest, die zijn vader hebben vermoord bij een conflict over een stuk grond. De Afghaanse overheid is niet bij machte hem te beschermen. Met betrekking tot de datum van overlijden van zijn vader, verwijst verzoeker naar zijn jonge leeftijd op dat ogenblik. De tegenstrijdigheid betreffende de moordenaar van zijn vader wijt hij aan een foute notatie bij het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, mogelijk door een fout van de tolk, verzoeker heeft hier bij confrontatie dan ook meteen op gewezen. Verder stelt verzoeker dat Iran niet kan worden beschouwd als "veilig derde land" aangezien hij er gezocht wordt voor moord. Bovendien wordt verzoeker in Iran gediscrimineerd, zodat hij onder meer zijn scholing niet kan vervolledigen. Verzoeker herhaalt dat hij vervolgd wordt omwille van zijn ras, religie, nationaliteit; behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging en dat hij de bescherming van de Afghaanse autoriteiten niet kan inroepen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2011/95 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair-play-beginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker betwist dat hij financieel en sociaal kan overleven in Kabul en dat hij zich zal kunnen aanpassen. Hij stelt dat hij de facto een internal displaced person (IDP) zal worden. Hij

verwijst daarbij naar de richtlijnen van het UNHCR d.d. 6 augustus 2013. Hij stelt verder dat de mensenrechtensituatie en sociaal-economische situatie onvoldoende onderzocht werd.

2.1.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als persoon die internationale bescherming genieten, door een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Kabul. Volgens verzoeker is de veiligheidssituatie in Kabul heden nog altijd allesbehalve veilig te noemen. Hij laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht het risico voor burgers in Kabul te ontkennen door te stellen dat enkel 'high profile' doelwitten worden geviséerd en hij betoogt in dit verband dat hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit van de acties zijn, zij hier wel het slachtoffer van zijn. Verzoeker vervolgt dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten zijn in Kabul zodat de veiligheidssituatie er allerminst stabiel kan genoemd worden en het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen. Hij wijst er op dat er aan getwijfeld wordt of de Afghaanse overheid de bevolking voldoende kan beschermen. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uitvoerig uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul. Voorts wijst verzoeker erop dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapend conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, tevens het risico op mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft. Volgens verzoeker focust het Commissariaat-generaal zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire bescherming toe te kennen en worden de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt verwaarloosd. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven mensenwaardig, aldus nog verzoeker. Verzoeker stelt aldus dat de subsidiaire beschermingsstatus te beperkend werd geïnterpreteerd en betwist dat Kabul een veilige provincie is.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken:

- UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan, UNHCR 6 augustus 2013;
- “Displacement, the new 21st century challenge”, UNHCR Global Trends 2012, 9 juni 2013;
- UN High Commissioner for Refugees in de Principes directeurs sur la protection internationale no 4: “La possibilité de fuite ou de réinstallation interne” dans le cadre de l'article 1 A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatif au statut des réfugiés van 23 juli 2003;
- Danish immigration service, “Afghanistan country of origin information for use in the asylum determination process”;
- “Afghaanse vluchtelingen zijn vreemden in eigen land”, 9 januari 2013;
- The Guardian, “Afghan refugees abandoned by their own government, report finds”, 23 februari 2012;
- “Afghanistan: Mid-year report on the protection of civilians in armed conflict 2013, UNAMA, 30 juli 2013;
- Verslag van de contactvergadering van 10 september 2013 van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, punt 36;
- “General security situation in Afghanistan and events in Kabul”, European Country of Origin Information Network, 3 oktober 2013;
- Rapport ANSO;
- Los Angeles Times, “Afghan civilians death rise sharply; more caught in crossfire or targeted for perceived support for the government, analysts say, 1 augustus 2013;
- BBC News, “suicide bomber hits Afghan defense ministry in Kabul, 9 maart 2013;
- BBC, “Kabul blast, suicide bomber targets convoy”, 16 mei 2013;
- Voice of America, “Four killed in Taliban Attack in Kabul”, 24 mei 2013;

- Wall Street Journal, "Taliban attack kills seven in Kabul", 2 juli 2013;
- PressTv, "Afghan security forces foil major attack on Kabul", 4 augustus 2013;
- De Standaard, "Taliban vallen luchthaven Kaboel aan", 4 augustus 2013;
- De Standaard, "Minstens tien slachtoffers bij zelfmoordaanslag in Kaboel, 11 juni 2013;
- De Standaard, "Consensus groeit: Afghanen terugsturen is waanzin, zelfs volgens VN is Kaboel niet langer veilig", 10 augustus 2013;

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De grieven van verzoeker worden hieronder dan ook besproken in het licht van de toekenning van de vluchtelingen-respectievelijk subsidiaire status, zonder daarbij vast te houden aan de indeling die er in het verzoekschrift aan gegeven wordt.

2.3.2. Nopens de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaarde vanuit Iran, waar hij woonde, naar België te zijn gevlucht, maar de Afghaanse nationaliteit te hebben. De commissaris-generaal beoordeelde de asielaanvraag dan ook terecht ten opzichte van het land waarvan verzoeker de nationaliteit heeft, Afghanistan.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat:

(i) de redenen die verzoeker aanhaalt om aan te tonen dat een terugkeer vanuit Iran naar Afghanistan geen optie is, niet meer actueel zijn en niet zwaarwichtig genoeg om te aanvaarden dat hij zich omwille van een gegronde vrees ten opzichte van Afghanistan niet kan of wil onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten stellen. De slechte behandeling van Afghaanse vluchtelingen in Iran is op zich geen reden om verzoeker te erkennen als vluchteling of het subsidiair beschermingsstatuut te geven, de vrees dient immers te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan de betrokkene de nationaliteit bezit;

(ii) er blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij niet wil of kan terugkeren naar Afghanistan omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie, met name zijn politieke overtuiging, ras, religie, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Er is immers geen verband tussen de vervolging die hij beweert te vrezen en een grond uit de Vluchtelingenconventie; het probleem met betrekking tot de broers van zijn vader is een familiaal conflict dat geen verband houdt met één van de voornoemde criteria van de Vluchtelingenconventie;

(iii) verder merkt de commissaris-generaal een aantal merkwaardigheden op in verzoekers relaas. Vooreerst is het opmerkelijk dat verzoeker in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vader werd vermoord door een neef van zijn moeder, terwijl hij later verklaarde dat de moordenaars de broers van zijn vader zijn. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende verzoeker voor het Commissariaat-generaal over een neef aan moederszijde gesproken te hebben. Verder weet verzoeker niet waarom precies het conflict tussen zijn ooms en zijn vader in die mate escaleerde dat het aanleiding gaf tot moord en weet hij evenmin in welk jaar of zelfs welke maand zijn vader werd gedood;

(iv) verder wordt nog geoordeeld dat niet blijkt dat het beweerde risico in Afghanistan nog actueel is, uit de informatie van het administratief dossier blijkt immers dat doorgaans niet aanvaard wordt om iemand preventief te doden of om alle mannelijke familieleden te doden ("Afghanistan, blood feuds, traditional law (pashtunwali) and traditional conflict resolution", Landinfo, p. 11, documentatiebundel administratief dossier). Verzoeker heeft na de moord op zijn vader niets meer vernomen van zijn ooms, hij heeft ze nooit gezien of ontmoet. Dezen hebben echter niets tegen verzoeker en zijn moeder ondernomen, hoewel het voor hen mogelijk was om hen op te sporen in Iran. Er blijkt dus niet dat verzoeker gevisieerd wordt;

(v) daarnaast liep er nog een politie-onderzoek naar deze feiten op het ogenblik dat verzoeker vanuit Iran naar België vertrok. Bovendien meldt de bestreden beslissing dat verzoeker eerst beweerde dat er

geen onderzoek werd gedaan door de autoriteiten en vervolgens wel beweerde dat de politie een onderzoek deed. Daarnaast steunt het feit dat ze verzoeker zouden willen treffen enkel op een vermoeden, "omdat Afghansen dit nu eenmaal zo oplossen". Dit is een veralgemening van de feiten die niet aantoonde dat dat voor verzoeker het geval zou zijn. Bovendien blijkt nergens uit dat er ooit dreigingen ten aanzien van de persoon van verzoeker zouden zijn geweest. Verzoeker heeft zich alvorens naar België te komen ook geenszins van het feit vergewist of er op het moment van zijn vertrek naar België zwaarwichtige redenen waren die een terugkeer naar Afghanistan verhinderden. Het lijkt evenwel gemakkelijker om de bescherming in te roepen van het land waarvan men de nationaliteit heeft. De door verzoeker geformuleerde vrees ten opzichte van Afghanistan steunt aldus duidelijk op loutere veronderstellingen, zonder dat verzoeker zijn vrees op enige wijze concretiseert. De vrees voor vervolging moet niet alleen subjectief zijn, maar deze moet ook geobjectiveerd kunnen worden.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, vermeldt de bestreden beslissing op afdoende wijze de motieven op basis waarvan ze genomen werd. Verzoeker is wel degelijk in de mogelijkheid om de materiële motivering te toetsen, hetgeen ook blijkt uit de kritiek die hij uit op deze motivering. Met betrekking tot deze kritiek, stelt de Raad vast dat verzoeker blijft benadrukken dat hij niet wil of kan terugkeren naar Afghanistan omwille van een familievete. Daarbij weerlegt hij echter niet de vaststelling dat zijn relaas niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie.

Waar verzoeker er op wijst dat hij verklaarde dat zijn tante tevergeefs de autoriteiten zou hebben ingelicht, toont hij niet aan dat hij de bescherming van de overheid niet kan inroepen, te meer nu blijkt dat er wel een politieonderzoek lopende was. Waar verzoeker verklaart dat hij zich niet precies kan herinneren wanneer zijn vader werd gedood aangezien hij toen nog zeer jong was, stelt de Raad vast dat deze gebeurtenis een essentieel element vormt in het asielaanvraag, zodat het wel bijzonder merkwaardig is dat verzoeker niet zou weten wanneer dit is gebeurd of dat verzoeker zich hierover bij zijn familieleden niet zou hebben geïnformeerd. Hoewel verzoeker thans aangeeft dat het vijf of zes jaar geleden was, blijven deze hiaten en ongerijmdheden in verzoekers aanvraag bijzonder opmerkelijk, aangezien het precies deze feiten zijn die verzoeker verhinderen om terug te keren naar Afghanistan, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker deze gebeurtenissen kon duiden. Verzoekers a posteriori verklaring doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Met betrekking tot de vraag of de tegenstrijdigheid over de identiteit van de moordenaar (voor de Dienst Vreemdelingenzaken een neef langs moederszijde, vervolgens voor het Commissariaat-generaal een oom langs vaderszijde) te wijten zou zijn aan een vertaalfout van de tolk voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zulks geenszins aannemelijk maakt. Bovendien moet er op worden gewezen dat verzoeker zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord heeft ondertekend nadat deze hem in het Dari werden voorgelezen. Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker geenszins betwist dat hij van zijn ooms gedurende zes of zeven jaar niets meer heeft vernomen, zodat terecht werd vastgesteld dat deze vrees niet meer actueel is. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in verzoekers verklaringen en sluit zich er dan ook bij aan.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus niet vermag de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. De vluchtelingenstatus wordt geweigerd.

2.2.3. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Onder punt 2.2.2. wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Evenmin voert verzoeker andere elementen aan waaruit blijkt dat verzoeker te vrezen heeft voor doodstraf of executie of nog, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, (a) resp. (b) van de vreemdelingenwet. Dienvolgens wordt nog onderzocht of verzoeker een ernstig risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld door een gewapend internationaal of binnenlands conflict.

Verzoeker betwist in het tweede middel dat Kabul een redelijk vestigingsalternatief zou zijn en in het derde middel betwist hij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul.

Verzoeker voert vooreerst aan dat nagelaten werd te onderzoeken of hij zowel financieel als sociaal kan overleven in Kabul. Hij stelt dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij een jonge man is die Dari spreekt en Engelse les heeft gevolgd, geenszins afdoende is. Hij stelt dat hij zich redelijkerwijze niet kan vestigen in Kabul. Hij kent er immers niemand en heeft geen sociaal netwerk. Bovendien heeft hij Afghanistan reeds verlaten toen hij slechts vijf of zes maanden oud was en heeft hij steeds in Iran

gewoond. Hij stelt, met verwijzing naar het verslag in het administratief dossier “veiligheidssituatie Kabul-stad”, dat hij als dagloner dreigt te worden blootgesteld aan voedselonzeekerheid en geen toegang zou hebben tot basisvoorzieningen als elektriciteit, zuiver water en gezondheidszorg, afvalophaling en rioolwaterverwerking. Hij stelt bovendien dat hij bij gedwongen terugkeer hij aan zijn lot overgelaten zou worden op de luchthaven van Kabul en de facto een IDP (internal displaced person) zal worden. Er is immers geen overeenkomst tussen België en Afghanistan voor terugkeerders zodat deze voor de Afghaanse overheid niet bestaan. Ook zou hij niet op hulp van de overheid kunnen rekenen. Verzoeker zal zich dus onmogelijk kunnen vestigen en geen toegang hebben tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg. Dit blijkt aldus verzoeker ook uit de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013. Verzoeker stelt dat er aldus geen beoordeling werd gemaakt van de mensenrechtensituatie en sociaal-economische situatie in Kabul.

Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). De richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Een individueel onderzoek is echter vereist rekening houdend met de afbraak van het traditioneel sociaal weefsel van het land veroorzaakt door tientallen jaren oorlog, de massale stroom van vluchtelingen en de toenemende interne migratie naar stedelijke gebieden (UNHR Guidelines Afghanistan 2010, p. 39 en 40, in het administratief dossier). De volgende elementen dienen in aanmerking genomen te worden: (i) de beschikbaarheid van traditionele ondersteuningsmechanismen, zoals familieleden en vrienden die de verplaatste individuen kunnen huisvesten; (ii) de beschikbaarheid van elementaire infrastructuur en de toegang tot essentiële diensten zoals, sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; (iii) de mogelijkheid om in hun eigen onderhoud te voorzien, met inbegrip van kostwinning; (iv) de criminaliteit en eruit voortvloeiende onveiligheid, in het bijzonder in stedelijke gebieden; en (v) de graad van interne verplaatsing van de bevolking in de voorziene plaats van hervestiging.

Ten aanzien van verzoeker werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul omdat hij Dari spreekt, Engelse les heeft gevolgd, enige jaren onderwijs heeft genoten en werkte in de winkel van zijn broer waaruit een zekere ondernemingszin wordt afgeleid. Verder wordt verwezen naar informatie waaruit zou blijken dat de Afghanen die terugkeren uit Iran over het algemeen minder aanpassingsproblemen hebben.

Een repatriëring naar Kabul zou in casu tot gevolg hebben dat verzoeker, die zo goed als zijn ganse leven in Iran heeft gewoond, zich alleen en zonder netwerk in Kabul zal bevinden. Verzoeker heeft weliswaar ooms langs vaderszijde in de provincie Laghman, doch er wordt thans niet betwist dat daarmee een familievete bestaat, zodat niet kan worden verwacht dat verzoeker zich tot hen wendt voor eventuele steun. Het feit dat verzoeker tot het eerste jaar middelbaar onderwijs zou hebben gevolgd, dat hij Dari spreekt, Engelse les heeft gevolgd en in Iran in de winkel van zijn broer heeft geholpen, kan de Raad bezwaarlijk beschouwen als een motivering waaruit blijkt dat verzoeker zich in Kabul zal kunnen vestigen en aldaar in zijn levensonderhoud kunnen voorzien. Gelet op het feit dat verzoeker thans ongeveer 21 jaar oud is en Afghanistan verlaten heeft toen hij 5 à 6 maanden oud was, kan immers worden aangenomen dat hij geen verband heeft met dit land, hetgeen zijn integratie aanzienlijk dreigt te bemoeilijken. Waar in de bestreden beslissing nog wordt gesteld dat terugkeerders uit Iran doorgaans weinig moeite hebben om zich opnieuw in Afghanistan te vestigen, stelt de Raad toch vast dat uit de documentatie in het administratief dossier (SRB “Afghanistan, veiligheidssituatie Afghanistan: beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013, p. 40) blijkt dat er een gebrek aan basisvoorzieningen, onderkomens en bestaansmiddelen is en dat een groot deel van de groep terugkeerders er niet in geslaagd is na terugkeer zich succesvol in de samenleving te integreren. Bovendien stelt de Raad vast

dat het stuk waarop het CGVS zich voor dit standpunt baseert – “Sanctuary in the city? Urban displacement and vulnerability in Kabul, June 2012” – enkel stelt dat terugkeerders uit Iran in het algemeen beter opgeleid waren dan andere groepen, doch dat dit niet altijd het geval is. Bovendien wordt bij deze beoordeling geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker niet daadwerkelijk “terugkeert”, nu niet betwist wordt dat verzoeker nagenoeg zijn hele leven in Iran verbleven heeft.

Derhalve is de Raad van oordeel dat Kabul ten aanzien van verzoeker geen redelijk vestigingsalternatief vormt. In die omstandigheden is er grond om de subsidiaire beschermingsstatus toe te staan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT